

het levenslicht te 's-Gravenhage op 16 augustus 1756. Zijn vader was daar ter plaatse hoofdgaarder van 's Lands belastingen. Na zijn theologische studies te Leiden volbracht te hebben deed hij als proponent op zijn 22ste jaardag (16 augustus 1778) intrede bij de Hervormde gemeente te Sint Annaland op Tholen. In 1780 vertrok hij naar Axel. Daar stond hij van 10 december 1780 tot 10 juli 1788, toen hij afscheid nam van Zeeuws Vlaanderen om de herdersstaf op te nemen in Noordwijk-binnen. Hij diende daar slechts veertien maanden, want in het voorjaar van '89 nam hij het beroep aan naar Rotterdam. Toch had Scharp in dat kort verblijf te Noordwijk zoveel indruk gemaakt, dat vier dichters zich genoopt zagen 'Afscheidszangen...' in elkaar te zetten, waarvan er één de regelen bevatte:

'...Ga, scheur Elias slip van 't kleed
Des grijservaarnen Gods Propheet...'

Kennelijk had die poëet met zijn zinspelig op Elia de 73-jarige collega Petrus Hofstede op het oog, de onovertroffen verheerlijker van de Oranjes, vinnig apologeet en polemist tegen de nieuw-lichters²). Nu, op 7 juni '89, hield de 'Elisa' Scharp zijn intrede hier ter stede als opvolger van ds. J. Habbema, die wegens geblesseerde geestelijke vermogens het ambt had moeten neerleggen³). Bij Scharps intrede luchtte Matthias Theodorus Peypers zijn rijmzuchtig gemoed in het volgend poëem over Jezus' kerk:

'...Moest ze aan de Maas haar kleedren scheuren
Toen vrome Habbema wierd op het felst gedrukt...
...In Scharp geeft Arons staf weêr bloesem, knop en vruchten...
De Maaskerk zingt verblijde zangen!

Ofschoon een tranenvloet zich met mijn inct vermengt,
En mijn stramme lier haar toon niet kan vervangen,
Nu echter, daar ze wijn op 't dankend altaar plengt,
Juich ik met Jezus' Lievelingen,
Want Scharp zal aan de Maas het Salems bouwlied zingen...⁴)

Iets minder buikziek mag een Klinkdicht heten, op foliopapier uitgegeven door ene J.B.H. Toen hij vernam dat men het beroep op Scharp had uitgebracht, was hij zó in de wolken geweest, dat hij (met een reminiscens aan Ps. 118:22) zich aldus vernemen liet:

'(Juicht christenschaar...)

God heeft een Scharp gelegd ten Hoek van ons vertrouwen...
kwam Kerk, - kwam Vaderland, - en Godsdienst in benouwen,
Dreeg men den scherpen Dolk voor Neêrlands Burgerschaar
Te stooten, in het hart van Willem, ons vertrouwen...